

Трикутники речей

Микола Воробйов

Вони синьо-гострі, аж зубчик дістає до зубчика.

Але лопати досить, щоб скопати їх

і відчути, як пахне лезо,

з одного боку — сине, а з іншого — з глини.

Вони затуплені, одначе граблів досить,

щоб розрівняти їх і не бачити лез,

хіба що пір'їну, прилиплу до муру.

Вони багряні і поморщені.

Але так морщиться камінь, вкритий снігом.

А сніг біліє, і там, де він має кінчатись, —

вже прозорий трикутник,

і назви йому немає.